

[Justitsministeren]

bindelse med en almindelig forvaltningsprocesreform er således at foretage den mest hensigtsmæssige grænsedragning, ikke blot over for forhold, der bedst egner sig til regulering i særlovgivningen, men også over for de mere almindelige synspunkter og grundsatninger, der næppe overhovedet bør nedfældes i lovform. I sidstnævnte henseende er justitsministeriet imidlertid indstillet på at overveje muligheden for, at emner, der ikke findes egnede til optagelse i en almindelig forvaltningslov, eventuelt kan gøres til genstand for en vejledende regulering, på tilsvarende måde som man i tilslutning til gennemførelse af loven om offentlighed i forvaltningen uddybede og i et vist omfang supplerede bestemmelserne i denne lov gennem justitsministeriets vejledning om lov om offentlighed i forvaltningen.

Om tidspunktet for gennemførelse af den nævnte forvaltningsprocesreform skal jeg afslutningsvis blot bemærke, at det fortsat er regeringens tanke, at forslag herom skal forelægges folketinget i forbindelse med offentlighedslovens revision, der som fastsat ved lov nr. 279 af 8. juni 1977 skal finde sted i folketingssamlingen 1978-79. Jeg tør dog ikke udelukke, at arbejdet hermed vil vise sig så omfattende, at det i den kommende folketingssamling alene vil være muligt til opfyldelse af revisionsklausulen i den nævnte lov at fremsætte forslag til ændring af bestemmelserne om offentlighed i forvaltningen.

Tove Lindbo Larsen (S):

Venstre har i sit forslag til folketingsbeslutning opfordret regeringen til at udarbejde regler om behandlingsterminer, svarfrister m. m. Forslaget skal formentlig ses som en fortsættelse af debatten fra november 1977 om kommunalt nærdemokrati, selv om det af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at dette forslag går ud over det kommunale område.

Umiddelbart måtte man finde det rimeligt at indføre regler om en vis tidsfrist for behandling af sager og dermed svar til borgerne, idet det offentlige jo stiller krav til borgerne om afleveringsfrister på mange områder. En vis lighed kunne nok være ønskelig. I mange tilfælde er der imidlertid slet ikke grund til at blande sig, idet systemet fungerer tidsmæssigt tilfredsstillende.

Det vil dog være forkert ikke at erkende, at der findes områder og tilfælde, hvor der virkelig går for lang tid, før det offentlige reagerer på en henvendelse. Årsagerne hertil kan være mange. Det behøver således ikke at være på grund af personalets manglende effektivitet. I øvrigt er det heller ikke altid, at personalets antal står i rimeligt forhold til arbejdsbyrden.

Jeg skal gerne erkende, at en langtrukken sagsbehandling kan virke meget uheldig for den involverede part. Imidlertid kan det også være vanskeligt at indføre almindelige, generelle regler, der ville give en hurtigere afslutning på forvaltningssagerne, ud over den henstilling, som statsministeren i et cirkulære af 12. oktober 1973 allerede har givet. Jeg er imidlertid meget åben for tanken om at stramme denne henstilling op, således at borgerne, såfremt sager ikke kan afsluttes inden for rimelig kort tid, får en reaktion fra forvaltningen.

Vanskelighederne med at gennemføre disse ordninger skal imidlertid ikke hindre os i at forsøge at gøre det bedre end det, vi gør. Det er derfor med tilfredshed, at jeg bemærkede justitsministerens udtalelse om, at regeringen ville prøve at løse nogle af problemerne dels gennem en forvaltningsprocesreform, dels gennem en vejledning knyttet hertil for så vidt angår de bestemmelser, der er uegnete som lovstof.

Vi har i socialdemokratiet forståelse for, at forslag herom fremsættes i folketinget i forbindelse med offentlighedslovens revision, der skal finde sted i næste folketingssamling 1978-79.

Glistrup (FP):

Da hr. Ove Rode under 1. verdenskrig her fra folketingets talerstol holdt sin Gimletale, blev det jo startskuddet til, at den danske administration, den danske forvaltning, kom ind i en enorm vokseværksperiode, og i løbet af den kommende generation kan vi vist mildt sagt sige, at det lykkedes at få gjort reglerne omkring ministeriernes administration mindst 3 gange så indviklede, som de var, før Gimletalen blev holdt.

I den tid, der er forløbet yderligere siden 2. verdenskrig, er der i det mindste sket en fornyet tredobling. Det er derfor ikke besynderligt, at man må fastslå, at de forvaltnings-